

РЕШЕНИЕ

№ 5587

гр. София, 17.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7788** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Л. П., ЕГН [ЕГН] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] чрез процесуалния си представител адвокат З. Д., с адрес за призоваване и съобщения: [населено място], [улица], ет. 1 срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22220622003656-091-001/20.03.2023 г., издаден от З. Д. В. на длъжност Началник на сектор в ТД на НАП П. - възложил ревизията и Ф. Г. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 825/16.06.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ОДОП/ С., с която е ангажирана отговорност на В. П. на основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задълженията на „СИ ПРЕС 18“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] в общ размер на 169824,17 лева в това число главница, и начислените върху нея лихви по видове и периоди както следва: за данък добавена стойност за данъчните периоди от 01.04.2018 г. до 30.09.2018 г. в общ размер на 74 360.78 лв. – главница и лихва в размер на 35 671,65 лева и за корпоративен данък за 2018 г. в размер на 42 528,48 лв. и лихви в размер на 17263,26 лв.

В жалбата се навеждат доводи, че РА е нищожен поради липса на компетентност, респ. неправилен, незаконосъобразен и необоснован, както и издаден в нарушение на процесуалния закон и в противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди се, че ревизионното производство е възложено и проведено от некомпетентни органи,

съответно подписаният от тях РА е нищожен, доколкото сочените издатели на акта - З. Д. В. на длъжност Началник на сектор в ТД на НАП П. - възложил ревизията и Ф. Г. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. - ръководител на ревизията не притежават териториална компетентност да установяват публични задължения на физически лица с постоянен адрес в [населено място]. На следващо място се твърди, че РА не е подписан от органа, възложил ревизията. Ревизионно производство е образувано по реда на чл. 112, ал. 1 от ДОПК със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220622003656-020-001/16.11.2022 г., издадена от П. Д. С. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П. в качеството си на заместник на З. Д. В., на длъжност началник сектор в същата дирекция. Счита, че ревизионното производство не може да бъде започнато от заместващ служител, съответно ЗВР не може да се издава от чуждо име, макар и от надлежно оправомощен заместник. Преди издаването на ЗВР ревизионно производство не съществувало, съответно нямало и органи, компетентни да извършват процесуални действия по него. Това правило се отнася както за ревизиращия екип, така и за възлагащият ревизията. Тъй като преди издаването на ЗВР нямало ревизионно производство, не можело да има и орган, който го е възложил. След като не съществувало компетентен орган, възложил ревизията, не можело да има и негов компетентен заместник. По отношение незаконосъобразността на акта, жалбоподателят твърди, че е издаден при съществено нарушение на разпоредбите на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, без да е доказано нито едно от основанията за ангажиране на отговорност по този ред, като с действията си бил изпълнил предпоставките, визирани в тази разпоредба. Подробни доводи в тази насока са развити в жалбата. Искането до съда е РА да бъде отменен изцяло.

В проведените публични съдебни заседания по делото, жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния му представител адв. Д., поддържа жалбата по доводи изложени в нея. Не претендира разности.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуалния му представител юрк. М., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, като препраща към съображенията, подробно изложени в решението на директора на Дирекция „ОДОП“. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд – София град, III отделение, 70-ти състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220622003656-020-001/ 18.07.2022 г., е възложено извършване на ревизия на В. Л. П. по чл. 19 от ДОПК за задължения на „СИ ПРЕС 18“ ЕООД за корпоративен данък за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. и за ДДС за данъчните периоди от 01.04.2018 г. до 30.09.2018 г. Заповедта е връчена на лицето на 22.08.2022 г., от която дата започва да тече определеният 3-месечен срок за извършване на ревизията.

Със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220622003656-020-001/16.11.2022 г. срокът за извършване на ревизията е бил продължен до 20.01.2023 г.

Първоначалната ЗВР е издадена от П. Д. С., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П., в качеството на заместник на З. Д. В.,

съгласно Заповед № РД-09-789/13.05.2022 г. на директора на ТД на НАП П. /л. 44-45 от делото/. С тази заповед, издадена на основание чл. 7, ал. 3 и чл. 11, ал. 3 от ЗНАП във вр. с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК е изменена заповед № РД-09-1979 от 30.09.2021 г., с която директорът на ТД на НАП П. е определил органите по приходите, които да издават ЗВР, както и ЗИЗВР, да издават резолюции за възлагане на извършването на проверки, като изпълняват и правомощията на чл. 7, ал. 3, чл. 6, чл. 114, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК в определени за това случаи посочен в т. 1 и т. 2 от заповедта. Към заповедта е приложено Приложение, като под № 13 З. Д. В. на длъжност началник на сектор, в ТД на НАП П., месторабота С. в качеството ѝ на титуляр е определен да бъде заместен от П. Д. С., на длъжност началник сектор К..

З. Д. В. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П. е оправомощена на основание Заповед № 3-ЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП със Заповеди №3-ЦУ-1659/05.05.2021 г., № 3-ЦУ-753/05.05.2022 г. и № 3-ЦУ-1305/14.07.2022 г. на зам. изпълнителния директор на НАП и Заповед № РД-01-245/05.05.2022 г. на директора на ТД на НАП С., да осъществява правомощията си по силата на чл. 12, ал. 1 от ДОПК на територията на цялата страна, независимо от определената с чл. 7, ал. 1 и чл. 8 компетентност.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22220622003656-092-001/03.02.2023 г., който е връчен на жалбоподателя на 22.02.2023 г., като в срока по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу РД с вх. № 2531/ 14.03.2023 г. и са представени нови доказателства. Възражението е обсъдено и преценено като неоснователно.

Ревизията е приключила с издаването на РА № Р-22220622003656-091-001/20.03.2023 г. издаден от З. Д. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП П. - орган, възложил ревизията, и Ф. Г. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП П. - ръководител на ревизията.

С ревизионния акт е ангажирана отговорността по реда на чл. 19, ал. 1 от ДОПК на В. П., който като член на орган на управление или управител на задължено лице по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК е укрил факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не са могли да бъдат събрани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, като е прието, че той отговаря за несъбраното задължение. Прието е, че всички предпоставки на визираната норма били налице, тъй като субект на отговорността е физическото лице В. Л. П., в качеството му на търговски пълномощник на „СИ ПРЕС 18“ ЕООД, считано от 21.02.2018 г.; налице била хипотезата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК - В. Л. П., в качеството си на търговски пълномощник е укрил факти и обстоятелства, които са му били известни и които по закон е бил длъжен да обяви пред приходната администрация. Укриването на тези факти е довело до невъзможност за своевременно установяване и събиране на дължимите от дружеството ДДС и корпоративен данък; налице била причинно-следствена връзка между умишлените недобросъвестни действия на В. Л. П. и последиците от тях, а именно невъзможност за събиране на задълженията на управляваното от него дружество; налице била и обективна невъзможност за събиране на публичните вземания от дружеството, установени въз основа на влязъл в сила РА, въпреки предприетите от публичните изпълнители действия. Предвид горните съображения, на В. Л. П. е ангажирана отговорност за задълженията на „СИ ПРЕС 18“ ЕООД за корпоративен данък за 2018 г. в размер на 42 528,48 лв. и за ДДС за

данъчните периоди от 01.01.2018 г. до 30.09.2018 г. в размер на 74 360,78 лв. както и съответстващи лихви в общ размер на 52 934,91 лв.

В. Л. П. оспорил с жалба вх. № 94-00- 3226/10.04.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-548/10.04.2023 г. по регистъра на дирекция ОДОП С. по административен ред Ревизионен акт /РА/ Р-22220622003656-091-001 / 20.03.2023 г., издаден от З. Д. В. на длъжност Началник на сектор в ТД на НАП П. - възложил ревизията и Ф. Г. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. - ръководител на ревизията, като с Решение № 825/16.06.2023 г. издадено от Ж.Б. на длъжност началник отдел „Обжалване“ в дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, за директор на дирекция ОДОП, оправомощен със Заповед № ЗЦУ-ОПР-16 от 09.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП във връзка със Заповед № 7082/02.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, РА е потвърден.

По делото е представена както административната преписка, така и доказателства от трети неучастващи по делото лица, приети по делото.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с подадена от В. Л. П. жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

Събраните по делото доказателства установяват, че решението на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП е връчено на 28.06.2023 г., а жалбата до съда е депозирана чрез директора на дирекция „ОДОП“ с дата 12.07.2023 г., поради което е спазен срокът за оспорване, като е спазено и изискването по чл.156, ал. 2 ДОПК.

Наред с посоченото жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на оспорване акт и от негов адресат.

Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл. 160, ал. 2 ДОПК настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

РА № Р-22220622003656-091-001/20.03.2023 г. е издаден от З. Д. В. на длъжност Началник на сектор в ТД на НАП П. - възложил ревизията и Ф. Г. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. - ръководител на ревизията. С него е ангажирана отговорност на В. П. на основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задълженията на „СИ ПРЕС 18“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] в общ размер на 169824,17 лева в това число главница, и начислените върху нея лихви по видове и периоди както следва: за данък добавена стойност за данъчните периоди от 01.04.2018 г. до 30.09.2018 г. в общ размер на 74 360,78 лв. – главница и лихва в размер на 35 671,65 лева и за корпоративен данък за 2018 г. в размер на 42 528,48 лв. и лихви в размер на 17263,26 лв.

Безспорно е, че горните лица изпълняват функции на органи по приходите в ТД на

НАП – П. във времето на провеждане на ревизионното производство. Не е спорно също така, че ревизираното лице към същия момент е с постоянен адрес в [населено място]. На основание чл. 7, ал. 1 от ДОПК „актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция“. На основание чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите относно производствата по този кодекс по отношение на физическите лица е териториалната дирекция на НАП по постоянния адрес на физическото лице, включително едноличните търговци. Следователно компетентни да извършат ревизия на В. П. са органи по приходите от ТД на НАП – С..

В случая със заповед № 3-ЦУ-753/05.05.2022 г. на зам. изпълнителния директор на НАП, Заповед № РД-01-245/05.05.2022 г. на директора на ТД на НАП С. и заповед № 3-ЦУ-1305/14.07.2022 г. на зам. изпълнителния директор на НАП, на основание заповед № 3-ЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП за делегиране на правомощия по чл. 12, ал. 6 от ДОПК, са дерогирани общите правила за териториална компетентност на органите по приходите. Посочената разпоредба гласи, че „правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор“.

В заповед № 3-ЦУ-1305/14.07.2022 г. на заместник-изпълнителния директор на НАП е посочено, че определени със заповед № 3-ЦУ-753/05.05.2022 г. на заместник-изпълнителния директор на НАП служители на НАП са компетентни по отношение на включени в приложение към нея данъчно задължени субекти, сред които е и В. П.. В последната цитирана заповед са определени органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, сред които са З. Д. В. на длъжност Началник на сектор в ТД на НАП П. - възложил ревизията и Ф. Г. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. - ръководител на ревизията. Съгласно заповед № 3-ЦУ-1305/14.07.2022 г. на заместник-изпълнителния директор на НАП контролните производства следва да бъдат възложени от началниците на сектори, посочени в заповед № 3-ЦУ-753/05.05.2022 г. на заместник-изпълнителния директор на НАП и определени от директора на ТД на НАП – С. със заповед № РД-01-245/05.05.2022 г., издадена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Съгласно т. 12 от последната заповед З. Д. В., на длъжност началник на сектор при ТД на НАП - П., е оправомощена с функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК.

Основен принцип при провеждането на ревизионно производство е, че процесуалните действия се извършват от органи по приходите от компетентната териториалната дирекция, в случая по постоянния адрес на физическото лице. Изключенията от това правило са изчерпателно изброени и към тях се пристъпва при наличие на определени предпоставки. В тази връзка в чл. 10, ал. 8 от Закона за НАП е предвидено, че при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да преминават в друга териториална дирекция, за изпълнение на което съответният териториален директор командирова служители от поверената му дирекция при условия и по ред, определени в Кодекса на труда. Настоящият случай не покрива тази хипотеза поради липсата на представени заповеди за командироване на служители от ТД на НАП - П.

в ТД на НАП - С.. С изменение на закона, обнародвано в ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г., е приета нова норма в разпоредбата на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, която предвижда, че при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. Във връзка с последното е предвидено изключението от общите правила за териториална компетентност на приходните органи в чл. 12, ал. 6 от ДОПК. Съгласно нормативната уредба това възлагане на органи от друга /некомпетентна спрямо общите правила/ ТД на НАП могат да сторят единствено изпълнителният директор и заместник-изпълнителните директори на НАП, като упражняващи компетентност по отношение на всички ТД на НАП, по аргумент от нормата на чл. 10, т. 1 и т. 9, вр. с ал. 2 от Закона за НАП. С оглед на гореизложената нормативна уредба и по аргумент от нормата на чл. 112, ал. 2, т. 2 ДОПК изпълнителният директор и заместник-изпълнителните директори на НАП могат да възлагат ревизии, в който случай не се прилагат правилата на чл. 8 от ДОПК (съгласно чл. 112, ал. 3 ДОПК), но нямат правомощия да оправомощават друг орган да стори това, както е сторено в настоящия случай.

С издадената заповед № 3-ЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г. на заместник-изпълнителния директор на НАП с функциите по чл. 112, ал. 2, т. 1 е оправомощен директорът на ТД на НАП – С.. На основание чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК органът по приходите, който е оправомощен да възлага ревизии, следва да бъде определен от териториалния директор на компетентната ТД на НАП /ТД на НАП - С. за процесния случай/, който обаче няма материална и териториална компетентност спрямо органи по приходите, които са на длъжност като такива към друга териториална дирекция /в случая ТД на НАП - П./ и съответно не са част от подчинената му ТД на НАП - С.. По аргумент от чл. 11, ал. 1 от Закон за НАП директорът на ТД на НАП няма организационни и управленски правомощия по отношение на служители в различна от поверената му ТД на НАП, които не са му подчинени. В тази връзка по силата на заповед № РД-01-245/05.05.2022 г. на директора на ТД на НАП - С., с която е възложено извършването на процесната ревизия, не е предоставена надлежно компетентност за това на З. Д. В., тъй като директорът на ТД на НАП - С. не притежава компетентност за предоставяне на такава спрямо органи по приходите от друга териториална дирекция. Същият не е оправомощен и по силата на чл. 112, ал. 2, т. 2 от ДОПК, доколкото такива правомощия са предоставени на изпълнителния директор и на заместник-изпълнителните директори на НАП, без възможност за делегирането им на други органи по приходите. В този смисъл са решения на Върховния административен съд № 26/04.01.2024 г. по адм.д. № 5816/2023 г., № 176/09.01.2024 г. по адм.д. № 6611/2023 г., № 2127/22.02.2024 г. по адм. д. № 6952/2023 г., Решение № 2781 от 07.03.2024 г. по адм. дело № 7024/2023 г. и др.

Отделно от гореизложеното, нормата на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, която е приложена в случая, изисква освен да се определят със заповед на изпълнителния директор на НАП компетентните органи, за които не се прилагат чл. 7 и чл. 8 от ДОПК, също така и да се обоснове причината, която налага на органи по приходите при ТД на НАП – П. да се възлага извършване на ревизия на дружество със седалище в [населено място]. Такива мотиви изцяло липсват, както в горепосочените заповеди на изпълнителния директор на НАП, така и в издадените в хода на ревизията официални документи, поради което не е спазено изискването на закона да бъде посочена необходимостта, наложила прилагането на изключението на чл. 10, ал. 9 от

ЗНАП. Нормата като изключение от общия принцип следва да се тълкува стриктно, а не разширително, тоест следва да се допуска отклонение от общите правила за компетентност на органите единствено в изключителни случаи и при доказана необходимост от това. В случая липсата на такава обосновка е достатъчна, за да бъде направен извод за неизпълнение от страна на ревизиращия екип на формалното изискване на нормата на чл. 10, ал. 9 от ДОПК за отклоняване от общата териториална компетентност на органите по приходите, визирана в чл. 7 и чл. 8 от ДОПК. Това води до извод за провеждане на ревизията и издаване на РА от некомпетентни органи. В този смисъл са решения на Върховния административен съд № 4425 от 26.04.2023 г. по адм. д. № 7761/2022 г., № 2947 от 12.03.2024 г. по адм. дело № 8751/2023 г., № 2131 от 22.02.2024 г. по адм. дело № 6767/2023 г. и др. На основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ред. ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г., ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Съгласно приетото с Тълкувателно решение № 5/13.12.2016 г. по тълк. дело № 10/2016 г. на ОСС от Първа и Втора колегия на ВАС, материалната компетентност за издаване на ревизионния акт по отношение на органа, който издава заповедта за възлагане на ревизията, произтича само по силата на закона - чл. 119, ал. 2 ДОПК, а не от заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Поради това ненадлежащото възлагане на ревизия на конкретен орган опорочава изначално материалната му компетентност да издаде РА по това конкретно ревизионно производство.

Липсата както на материална, така и на териториална компетентност, на органа е съществен порок на акта, който води до изначална липса на такъв, т.е. до нищожност. В случая се касае за порок, който не може да бъде отстранен. За наличието му съдът следи служебно независимо от това дали жалбоподателят се е позовал на него. При констатиране на порок, водещ до нищожност на обжалвания акт, тя следва да бъде обявена с решението на съда, тъй като преценката за това е част от предметните предели на съдебната проверка - чл. 172, ал. 2 от АПК.

Основното разграничение на порочните административни актове в правната теория е разделението им на нищожни и унищожяеми в зависимост от степента на порока, от който е засегнат актът. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва конкретна норма, която да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожяем. Широко е застъпено в съдебната практика становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки пороци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят права. Съдебната практика приема, че нищожни административни актове са тези, при които са допуснати нарушения на изискванията за компетентност и форма. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, която съдържа неизчерпателно изброяване на хипотезите на нищожност на административния акт, сред които е и липсата на компетентност. Констатиран порок на административния акт от този вид води до пълна липса на правнорелевантна воля за издаването му - приема се по отношение на всички лица и органи, че още от постановяването му същият не е произвел правни последици. На основание чл. 168, ал. 2 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК, съдът следи служебно за основанията за нищожност на оспорвания акт, дори да липсва изрично искане за това.

Следователно оспорваният РА е нищожен, а жалбата срещу него е основателна. След обявяване на нищожността му, на основание чл. 160, ал. 5 от ДОПК, вр. с чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да бъде изпратена на компетентния

административен орган – директора на Териториална дирекция на НАП – С., за произнасяне при съобразяване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

По разноските по делото:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК право на разноси притежава жалбоподателят, но с оглед липсата на заявено от последния искане в тази насока, съдът не дължи произнасяне по разноските.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София - град

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН Ревизионен акт № Р-22220622003656-091-001 / 20.03.2023 г., издаден от З. Д. В. на длъжност Началник на сектор в ТД на НАП П. - възложил ревизията и Ф. Г. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 825/16.06.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ОДОП/ С., с която е ангажирана отговорност на В. П. на основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задълженията на „СИ ПРЕС 18“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за данък добавена стойност за данъчните периоди от 01.04.2018 г. до 30.09.2018 г. в общ размер на 74 360.78 лв. – главница и лихва в размер на 35 671,65 лева и за корпоративен данък за 2018 г. в размер на 42 528,48 лв. и лихва в размер на 17263,26 лв.

ИЗПРАЩА, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, вр. чл. 160, ал. 5 от ДОПК, делото като преписка на директора на Териториална дирекция на НАП – С..

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: